

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 239/04-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. marca 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Alexandra Bröstla v konaní o sťažnosti Mgr. Z. Ď., bytom R., zastúpeného advokátom JUDr. I. M., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota ako právnom nástupcovi Okresného súdu Revúca pod sp. zn. Ra 2 C 425/01 takto

r o z h o d o l :

Základné právo Z. Ď. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota ako právnom nástupcovi Okresného súdu Revúca pod sp. zn. Ra 2 C 425/01 porušené nebolo.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 5. novembra 2004 doručené podanie Mgr. Z. Ď., bytom R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. M., Ž., označené ako „*Ústavná sťažnosť*“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní Okresného súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 2 C 425/01.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

„Návrhom zo dňa 06. 08. 2001 sa navrhovateľ domáhal na vecne a miestne príslušnom súde vylúčenia veci z exekučného konania č. EX 209/98.

Konajúci súd podaním zo dňa 24. 3. 2003 vyzval navrhovateľa, aby oznámil súdu cenu predmetu konania.

Navrhovateľ listom zo dňa 15. 4. 2003 oznámil súdu, že cena predmetu konania je určená znaleckým posudkom, ktorý má k dispozícii súdny exekútor JUDr. K. so sídlom v R. Tento znalecký posudok bol vyhotovený v súvislosti s exekučným konaním, ktoré sa vedie na majetok spol. A. s. r. o., R. práve uvedeným exekútorom.

Navrhovateľ preto požiadal konajúci súd o zabezpečenie navrhovateľom označeného dôkazu nakoľko nie je v jeho možnostiach tento získať. Navrhovateľ nie je účastníkom predmetného exekučného konania vedeného JUDr. K. a Okresný súd v Revúcej v predmetnej veci konal podľa vedomosti navrhovateľa ako exekučný súd.

Okresný súd v Revúcej listom zo dňa 05. 10. 2004 opätovne vyzval navrhovateľa na oznámenie ceny predmetu konania.

Navrhovateľ sa podaním zo dňa 02. 11. 2004 v zastúpení domáhal u predsedu konajúceho súdu s poukazom na ust. § 17 a nasl. zákona č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov v znení neskorších predpisov odstránenia zbytočných prietahov. (...)

Postup sťažovateľa možno hodnotiť ako aktívny. Bez zbytočného odkladu reagoval na výzvu konajúceho súdu. Vyjadrením zo dňa 15. 04. 2003 oznámil bez meškania konajúcemu súdu v súlade s jeho výzvou rozhodné skutočnosti právnej a skutkovej povahy. Takto navrhovateľ označil dôkaz (znalecký posudok), z ktorého je možné určiť cenu predmetu navrhovateľom iniciovaného konania. Navrhovateľ uviedol, kde sa tento dôkaz nachádza a súčasne poukázal na skutočnosti, ktoré mu bránia tento zabezpečiť.

Sťažnosťou zo dňa 02. 11. 2004 adresovanou predsedovi konajúceho súdu namietal nečinnosť prvostupňového súdu. Sťažovateľ teda svojím postupom nezaložil príčinu spomaleného postupu súdu. (...)

Poplatník je povinný uviesť cenu poplatkového úkonu. Ak tak neurobí, alebo ak uvedie cenu zjavne nízku, cenu určí súd (ust. § 7 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch).

Sme toho názoru, že konajúci súd nepostupoval v prejednávanej veci v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami zákona. V rozpore s ust. § 6 O. s. p., § 100 O. s. p. a v ust. § 114 ods. 1 O. s. p. ods. 1 O. s. p. nepostupoval v konaní aktívne tak, že nezabezpečil navrhovateľom označený dôkaz, resp. v rozpore s ust. § 7 ods. 3 druhá veta zákona o súdnych poplatkoch neurčil v záujme čo najrýchlejšieho prejednanía a rozhodnutia veci cenu poplatkového úkonu sám.

Rovnako je nepochybné s prihliadnutím najmä na predmet konania, že prejednávanú vec nemožno označiť skutkovo ani právne za zložitú. (...)

Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni (II. ÚS 26/95). (...)

V našom prípade nebolo do podania tejto sťažnosti orgánom s právomocou vo veci konať právoplatne rozhodnuté (3 roky 3 mesiace). Návrh bol sťažovateľom podaný dňa 10. 08. 2001. Podľa spisového materiálu konajúci súd uskutočnil prvý úkon až dňa 24. 03. 2003 (výzva). Konajúci sudca teda v čase od podania návrhu navrhovateľom (10. 08. 2001) do 24. 03. 2003 a od 24. 03. 2003 do 5. 10. 2004 v predmetnej veci neuskutočnil nijaký procesne relevantný úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty.

Naviac podľa nášho názoru konajúci súd konal v rozpore s vyššie citovanými ustanoveniami zákona, keď sám nezabezpečil navrhovateľom označený dôkaz, resp. sám neurčil cenu poplatkového úkonu. Takto nepochybné spôsobil zbytočne prietáhy v označenom konaní.

Sťažovateľ je fyzickou osobou a absencia právnej istoty v prejednávanej veci znamená pre neho a jeho ďalšie aktivity citeľné následky. Uvedená právna neistota sťažovateľa je zvýraznená jeho nemalými výdajmi v súvislosti s uplatnením práva, samotnou povahou a cenou predmetu konania a pretrvávajúcimi prietiahmi v konaní. Uvedené je zvýraznené aj tým, že na majetok spol. A. s. r. o., R. bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn.: 47 - 24K 206/01 zo dňa 4. 4. 2003 konkurz. Uspokojenie nárokov navrhovateľa je týmto aj z dôvodu namietaných prietahov a s prihliadnutím na počet veriteľov tejto spoločnosti v konkurznom konaní len málo pravdepodobné.

Vyššie uvedenými skutočnosťami odôvodňuje sťažovateľ nemajetkovú ujmu, ktorej náhrady sa týmto rovnako domáha.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„Právo sťažovateľa - Mgr. Z. Ď., R. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní pred Okresným súdom v Revúcej, č. k.: 2 C 425/01 vo veci návrhu sťažovateľa o vylúčenie veci z exekúcie EX 209/98 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky v súlade s čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Revúcej, č. k.: 2 C 425/01 vo veci návrhu sťažovateľa o vylúčenie veci z exekúcie EX 209/98 konať.

Ústavný súd zároveň v súlade s čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v celkovej výške 100.000,- Sk

Odporca je ďalej povinný uhradiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. I. M. (...) titulom trov právneho zastúpenia čiastku 9.340,- Sk za 2 úkony právnej pomoci podľa ust. § 16, § 13 ods. 8, § 19 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (prevzatie a príprava zastúpenia, ústavná sťažnosť - pri úkone právnej pomoci 4.534,- Sk a režijnom paušále 136,- Sk).“

Ústavný súd prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a po zistení, že spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti a že neexistujú dôvody na jej odmietnutie, ju podľa § 25 ods. 3 citovaného zákona uznesením č. k. II. ÚS 239/04-10 zo 16. novembra 2004 prijal na ďalšie konanie.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde sa k prijatej sťažnosti sťažovateľa vyjadril predseda okresného súdu listom sp. zn. Spr. 865/04 zo 14. decembra 2004, v ktorom uviedol:

„K sťažnosti sa vyjadrujeme nasledovne:

Návrh bol podaný na súd dňa 13. 8. 2001.

Súd zistil, že konaniu predchádzali veci 1 C 622/99 a 1 C 382/99 a vo veci Nc 1328/00 bolo vydané predbežné opatrenie.

Vo veci 1 C 382/99 bol návrh navrhovateľa Mgr. Z. Ď. proti V., a. s., B., pobočka R. o vylúčenie veci z exekúcie vrátený na opravu a doplnenie, lebo pobočka V. nemá právnu subjektivitu, nie je uvedená cena predmetu konania a nie je zaplatený súdny poplatok za konanie. Keďže navrhovateľ napriek výzve návrh neopravil a nedoplnil, ba tento súdu vôbec ani nevrátil, súd konanie uznesením zo dňa 1. 7. 1999 zastavil.

Návrh vo veci 1 C 622/99 bol podaný 16. 8. 1999, išlo o návrh Mgr. Z. Ď. proti V., a. s., B. o vylúčenie veci z exekúcie. Uznesením zo dňa 21. 10. 1999 súd určil cenu predmetu konania (keďže cena predmetu konania v návrhu nebola uvedená a navrhovateľ tak neurobil ani napriek výzve súdu), zamietol žiadosť navrhovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov a vyzval ho na zaplatenie súdneho poplatku. V dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku za návrh na začatie konania súd uznesením zo dňa 25. 11. 1999 konanie zastavil.

Dňa 18. 10. 2000 pod č. Nc 1328/00 bol podaný návrh na vydanie predbežného opatrenia - zákazu pre odporcu disponovaním s predmetnými nehnuteľnosťami. Súd návrhu dňa 23. 5. 2001 vyhovel. V dôsledku odvolania odporcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 21. 2. 2002 uznesenie okresného súdu potvrdil. Odporca teda na základe

nariadeného predbežného opatrenia má zákaz disponovať s nehnuteľnosťami, ktoré sú predmetom sporu vo veci 2 C 425/01.

Pri podaní návrhu vo veci 2 C 425/01 znovu nebola uvedená cena predmetu konania podľa § 7 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb. v platnom znení, hoci navrhovateľa (sťažovateľa) zastupuje ten istý advokát, ktorý ho zastupoval aj vo všetkých vyššie uvedených veciach. Tento preto musel mať vedomosť o tom, že poplatník je povinný uviesť cenu predmetu konania v návrhu, načo bol osobitne upozornený aj v predchádzajúcich dvoch C veciach, kde konania boli zastavené. Je preto zarádzajúce, že sťažovateľ túto cenu predmetu konania neuviedol ani v treťom podanom návrhu na vylúčenie vecí z exekúcie.

Dňa 24. 3. 2003 bol preto navrhovateľ vyzvaný na oznámenie ceny predmetu konania, na čo oznámil, že žiada zadovážiť exekučný spis, z ktorého je možné túto cenu zistiť.

Súd si zadovážil od exekútora predmetný spis ako aj spis Er 400/98 tunajšieho súdu.

Navrhovateľ bol 5. 10. 2004 upozornený, že cenu predmetu konania je povinný uviesť poplatník a má možnosť nahliadnuť do predmetného exekučného spisu na tunajšom súde. Keď oznámi cenu predmetu konania, súd ho vyzve na zaplatenie súdneho poplatku (ak nebude zaplatený súčasne s oznámením o cene) a potom bude vo veci ďalej konať.

Keďže navrhovateľ znovu súdu nič neoznámil, súd ho predvolal na výsluch na 9. 12. 2004. Jeho zástupca však žiadal o odloženie termínu výsluchu.

Pokiaľ ide o tvrdenie, že súd má možnosť cenu zistiť zo znaleckého posudku v exekučnom spise, súd poukazuje na to, že toto tvrdenie nezodpovedá celkom pravde, pretože v exekučnom spise je síce založený znalecký posudok, avšak na cenu viacerých nehnuteľností a to troch parciel - zastavaných plôch. Všetky 3 parcely sú vedené na LV č. 2975. Predmetom konania je však len parcela č. 1908/306-sklady, dielne súp. č. 38 zapísané na LV č. 2975.

Podľa znaleckého posudku na uvedených 3 parcelách sa nachádzajú prevádzková budova (výrobná hala, šatne a kancelárie - typ stavby budova pre výrobu a služby) a sklad - stodola. Súpisné čísla ani to, na ktorých konkrétnych parcelách sa tieto budovy nachádzajú, však znalecký posudok neobsahuje. Súd preto je toho názoru, že pre navrhovateľa ako človeka znalého pomerov, by nemal byť problém vedieť, ktorá z týchto budov sa nachádza na predmetnej parcele, lebo popisu sklady, dielne zodpovedá aj jedna aj druhá budova.

Po podaní návrhu skutočne súd bol dlhú dobu nečinný (dôvody vid' nižšie).

Je však toho názoru, že sťažovateľ svojím postojom tiež sa pričínil k tomu, že súd ešte ani v súčasnosti vo veci nerozhodol, keď ako už bolo uvedené, napriek vedomosti z dvoch zastavených obdobných konaní (a predpokladanej znalosti právnych predpisov zo strany jeho zástupcu) pri podaní návrhu neuviedol cenu konania a neurobil tak ani napriek výzve. Súd považuje za zbytočné vykonávať nejaké dokazovanie ohľadom určenia ceny predmetu konania za situácie, keď tak bez problémov môže urobiť sťažovateľ (stačilo by, aby povedal, ktorá budova v skutočnosti je predmetom sporu). Na toto bol sťažovateľ upozornený aj v odpovedi na jeho sťažnosť na prietahy v konaní dňa 1. 12. 2004.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti tunajší súd uznáva, že v konaní došlo k zbytočným prietahom, tieto sa však mohli obísť, keby bol podaný riadny návrh, aby ho hneď bolo možné zaslať na vyjadrenie odporcov. Teda je tu aj určité zavinenie zo strany sťažovateľa.

I keď otázka zatažnosti súdu nemá byť predmetom vyjadrenia, len pre Vašu informáciu uvádzam, že i keď by na súde malo pracovať minimálne 7 sudcov, od roku 1997, kedy súd vznikol, vyjmúc niekoľkomesačného obdobia, kedy tu pracovali 5 sudcovia (z toho 2 novozvolení), na súde pracovali len 4 sudcovia a od 1. 1. 2002 už len 3 sudcovia (predseda, podpredseda a 1 sudca). Tento stav je úplne nedostatočný, keď nápad vecí je v priemere na 7 až 8 sudcov, preto počet nevybavených vecí sa neustále rapídne stupňuje a situáciu sťažuje aj to, že 2 sudkyne vybavujúce občianskoprávnu agendu prakticky vybavujú spisy z každého druhu agendy (civilné veci, obchodné, starostlivosti o maloletých, exekučné, čiastočne trestné a ďalšie) a nie je v našich silách situáciu zmeniť, teda veci vybavovať bez prietahov, keď na súde je v súčasnosti nevybavených vecí pre nás 3 sudcov na niekoľko rokov (len v hlavných agendách je nevybavených 160 T vecí - na osoby, 1463 C vecí, 120 Cb vecí a 585 P vecí, pričom mesačný výkon sudcov by mal byť na predsedu 12 vecí, na podpredsedu 17 vecí a na sudcu 25 vecí, teda spolu 54 vecí). Súd sa takto prakticky dostal do situácie, že je problém, v ktorých veciach rozhodovať (keďže nutne vzhľadom na počet nevybavených vecí dochádza k prietahom v stovkách spisov) a na súde je ešte veľké množstvo nevybavených vecí starších ako táto vec. Pritom v civilných veciach nie je zabezpečená riadne ani pomoc vyšších súdnych úradníkov, keďže síce 2 nastúpili v druhom polroku 2003, títo však vybavujú hlavne porozsudkovú agendu T, veci Er

a platobných rozkazov, pričom vzhľadom na zaťaženosť súdu aj táto práca je nimi ledva zvládnuteľná.

I keď tieto skutočnosti nemajú vplyv na rozhodnutie o tom, či došlo v konaní k prieťahom, uvádzame ich pre objasnenie, z akého dôvodu k týmto prieťahom došlo.

Preto v prípade, že ústavný súd rozhodne, že právo sťažovateľa na konanie bez prieťahov porušené bolo, súčasne žiadame znížiť sumu požadovaného finančného zadostučinenia, pretože sumu 100 000,- Sk vzhľadom na postoj sťažovateľa ku konaniu na tunajšom súde považujeme za neprimerane vysokú.“

Keďže obaja účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania, ústavný súd vo veci sťažovateľa konal a rozhodol bez jeho nariadenia.

II.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov...“, a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“, v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 2 C 425/01.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde). V danom prípade ide o posúdenie konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 2 C 425/01 z hľadiska kritérií ustanovených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru,

judikatúrou ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Viazanosť návrhom však nebráni ústavnému súdu zohľadniť aj správanie sťažovateľa v totožných konaniach, ktoré predchádzali tomuto konaniu a boli ukončené zastavením, teda nie meritórne s účinkami *res iudicata*.

1. Ústavný súd konštatuje, že v konaní ide o návrh na vylúčenie veci z exekúcie. Uvedené konanie nemožno ani po právnej, ani po faktickej stránke hodnotiť ako náročné konanie, pretože Exekučný poriadok obsahuje zákonné pravidlá, ktoré sa v daných situáciách uplatňujú (§ 115 a nasl. Exekučného poriadku). Ústavný súd preto dospel k záveru, že predmetná vec je v súdnej praxi všeobecných súdov po stránke právnej, ako aj faktickej štandardným konaním, v ktorom by sústredeným postupom súdu nemalo dochádzať k zbytočným prieťahom v konaní.

2. Pokiaľ ide o druhé kritérium, o správanie sťažovateľa, ústavný súd zistil skutočnosti svedčiacie o tom, že postup sťažovateľa zásadne prispel k vzniku zbytočných prieťahov v označenom konaní okresného súdu.

Sťažovateľ predal nehnuteľnosť spoločnosti A., s. r. o. Tá si vzala rozvojový úver od V., a. s. Pretože spoločnosť A., s. r. o., nesplácala riadne úver, navrhla V., a. s., exekúciu na jej majetok. Zároveň A., s. r. o., neuhradila celú kúpnu cenu za nehnuteľnosť sťažovateľovi. Ten preto odstúpil od kúpnej zmluvy so spoločnosťou A., s. r. o. Sťažovateľ sa teda obával, že nehnuteľnosť, ktorá by mu mala byť po odstúpení od zmluvy vrátená, bude exekvovaná v prospech V., a. s.

Situácia vyústila do nasledujúcich konaní. V., a. s., žiadala súd o poverenie vykonať exekúciu na majetok spoločnosti A., s. r. o. (Er 400/98).

V ďalších troch konaniach sťažovateľ žaloval oprávneného – V., a. s., o vylúčenie veci z exekúcie (sp. zn. 1 C 382/99 – zastavené pre nesprávne označenie odporcu a nezaplatenie súdneho poplatku, sp. zn. 1 C 622/99 - zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku a sp. zn. 2 C 425/01, ktoré je predmetom tohto konania pred ústavným súdom).

Napokon, okresný súd v skúmanom konaní sp. zn. Nc 1328/00 rozhodol na návrh sťažovateľa o predbežnom opatrení, v ktorom súd zakazuje spoločnosti A., s. r. o., disponovať so spornou nehnuteľnosťou.

3. Tretím kritériom, ktorého prostredníctvom ústavný súd posudzoval sťažovateľom namietané porušenie práv, bol postup okresného súdu. Okresnému súdu bol 13. augusta 2001 doručený návrh sťažovateľa na vylúčenie veci z exekúcie. V marci 2003 okresný súd vyzval žalobcu, aby mu oznámil cenu predmetu konania z dôvodu určenia súdneho poplatku, ktorého zaplatenie je podmienkou konania.

Sťažovateľ v odpovedi na výzvu oznámil, že nemá k dispozícii znalecký posudok, ktorý by určoval cenu nehnuteľnosti. Mal však vedomosť o tom, že taký znalecký posudok má exekútor, ktorý vykonáva exekúciu voči spoločnosti AGRO-DIESEL, s. r. o. Táto spoločnosť je odporcom sťažovateľa v inom občianskoprávnom konaní. Okresný súd si vyžiadal v júli 2004 spis od exekútora. Exekútor poskytol spis až v septembri 2004 aj preto, že išlo o rozsiahly spis. Súd z exekútorského spisu zistil, že písomnosti týkajúce sa predmetu konania sú v spise sp. zn. Er 400/98.

Okresný súd však ani napriek úkonom v rámci konania nezistil cenu nehnuteľností - predmetu konania - keďže znalecký posudok založený v exekučnom spise obsahoval cenu viacerých nehnuteľností vedených na jednom liste vlastníctva. Preto opätovne vyzval sťažovateľa na určenie ceny predmetu konania.

Ústavný súd skonštatoval, že medzi podaním návrhu okresnému súdu a prvým úkonom prešla doba viac ako jeden a pol roka. Okresný súd sa ďalej snažil neúspešne zistiť cenu predmetu konania. Prvé obdobie možno hodnotiť ako obdobie nečinnosti, resp. ojedinelého prieťahu v konaní. V druhom období okresný súd urobil úkony, ktoré smerovali k rozhodovaniu vo veci samej, no bez súčinnosti sťažovateľa nebol úspešný.

Ústavný súd už uviedol, že tento prípad nemožno posudzovať izolovane. Ide už o tretie totožné konanie začaté na návrh sťažovateľa, pričom predchádzajúce konania boli

zastavené pre nedostatky návrhu, resp. pre nezaplatenie súdneho poplatku. Takéto správanie sťažovateľa, ktoré možno považovať za nezodpovedný výkon práva voči súdu, musí ústavný súd pričítať na jeho vrub. Hoci ide o sporové konanie, ktoré sa týka súkromných vzťahov, účastník v predchádzajúcich konaniach zaťažil súd nielen pracovne, ale aj z hľadiska verejných výdavkov, pričom sám nesplnil svoju poplatkovú povinnosť. Občianske súdne konanie je založené na zásade dispozitívnosti, ktorá vyžaduje aktívny a zodpovedný prístup zo strany sťažovateľa.

So zreteľom na všetky uvedené okolnosti prípadu a najmä na zásadný podiel sťažovateľa na celkovej dĺžke konania ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo upravené v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 2 C 425/01 porušené nebolo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2005